

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 25ης Φεβρουαρίου 2003 *

Στην υπόθεση T-183/00,

Strabag Benelux NV, με έδρα το Stabroek (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τους
A. Delvaux και V. Bertrand, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τον F. van
Craeynest και την M. Arpio Santacruz, επικουρούμενους από τον J. Stuyck, δικη-
γόρο,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο, αφενός, προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως του Συμ-
βουλίου της 12ης Απριλίου 2000, να αναθέσει στην εταιρία Entreprises Louis De
Waele τη σύμβαση που είχε ως αντικείμενο τη διαδικασία υποβολής προσφορών
αριθ. 107865 που δημοσιεύθηκε στις 30 Ιουλίου 1999 (ΕΕ S 146) σχετικά με τις
γενικές εργασίες διαρρυθμίσεως και συντηρήσεως στα κτίρια του Συμβουλίου και,
αφετέρου, αγωγή αποζημιώσεως για τη ζημία που φέρεται ότι υπέστη η προ-
σφεύγουσα λόγω της συμπεριφοράς του Συμβουλίου,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. D. Cooke, Πρόεδρο, R. García-Valdecasas και την P. Lindh,
δικαστές,

γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας
της 7ης Φεβρουαρίου 2002,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

1 Η σύναψη συμβάσεων δημοσίων έργων εκ μέρους του Συμβουλίου διέπεται από τις διατάξεις που περιλαμβάνονται στον τίτλο IV (άρθρα 56 έως 64α) του δημοσιονομικού κανονισμού της 21ης Δεκεμβρίου 1977, εφαρμοζόμενου επί του γενικού προϋπολογισμού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/002, σ. 77), όπως τροποποιήθηκε τελευταία πριν την άσκηση της παρούσας προσφυγής με τον κανονισμό (ΕΚ, ΕΚΑΧ, Ευρατόμ) 2673/1999 του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 1999 (ΕΕ L 326, σ. 1).

- 2 Κατά το άρθρο 56 του δημοσιονομικού κανονισμού, «κάθε κοινοτικό όργανο πρέπει να συμμορφώνεται προς τις ίδιες υποχρεώσεις με εκείνες που υπέχουν οι οργανισμοί των κρατών μελών» βάσει των οδηγιών περί των δημοσίων συμβάσεων όταν το ύψος της σύμβασης ανέρχεται ή υπερβαίνει τα κατώτατα όρια που προβλέπουν οι εν λόγω οδηγίες.
- 3 Στην προκειμένη περίπτωση, την κανονιστική ρύθμιση αναφοράς αποτελεί η οδηγία 93/37/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1993, περί συντονισμού των διαδικασιών για τη σύναψη συμβάσεων δημοσίων έργων (ΕΕ L 199, σ. 54), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 97/52/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Οκτωβρίου 1997 (ΕΕ L 328, σ. 1).
- 4 Το άρθρο 8 της οδηγίας 93/37, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 97/52, ορίζει:

«1. Η αναθέτουσα αρχή γνωστοποιεί, εντός προθεσμίας 15 ημερών από την παραλαβή της αίτησης, σε κάθε αποκλεισθέντα υποψήφιο ή προσφέροντα που υποβάλλει σχετική αίτηση, τους λόγους απόρριψης της υποψηφιότητάς του ή της προσφοράς του και σε κάθε προσφέροντα που έχει υποβάλει παραδεκτή προσφορά, τα χαρακτηριστικά στοιχεία και πλεονεκτήματα σχετικά με την επιλεγείσα προσφορά, καθώς και το όνομα του αναδόχου.

Ωστόσο, οι αναθέτουσες αρχές μπορούν να αποφασίσουν να μην κοινοποιήσουν ορισμένες πληροφορίες σχετικά με την ανάθεση της σύμβασης που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο, εφόσον η γνωστοποίηση των εν λόγω πληροφοριών θα αποτελούσε εμπόδιο για την εφαρμογή των νόμων ή θα ήταν αντίθετη προς το δημόσιο συμφέρον ή θα έθιγε τα έννομα εμπορικά συμφέροντα δημόσιων ή ιδιωτικών επιχειρήσεων, ή θα μπορούσε να επηρεάσει τις συνθήκες θεμιτού ανταγωνισμού μεταξύ προμηθευτών.

2. [...]

3. Για κάθε συναπτόμενη σύμβαση, οι αναθέτουσες αρχές καταρτίζουν ένα πρακτικό, το οποίο περιλαμβάνει τουλάχιστον:

- την επωνυμία και τη διεύθυνση της αναθέτουσας αρχής, το αντικείμενο και την αξία της σύμβασης,

- τις επωνυμίες των επιλεγέντων υποψηφίων ή προσφερόντων και την αιτιολόγηση της επιλογής τους,

- τις επωνυμίες των αποκλεισθέντων υποψηφίων ή προσφερόντων και τους λόγους του αποκλεισμού τους,

- την επωνυμία του αναδόχου και την αιτιολόγηση της επιλογής της προσφοράς του [...].»

5 Το άρθρο 18 της οδηγίας 93/37, όπως τροποποιήθηκε, ορίζει:

«Η ανάθεση του έργου γίνεται βάσει των κριτηρίων που προβλέπονται [στα άρθρα 30 έως 32 της παρούσας οδηγίας] [...].»

6 Το άρθρο 30 της οδηγίας 93/37 ορίζει:

«1. Τα κριτήρια βάσει των οποίων οι αναθέτουσες αρχές αναθέτουν τα δημόσια έργα είναι τα ακόλουθα:

α) είτε αποκλειστικά η χαμηλότερη τιμή

β) είτε, αν η ανάθεση γίνεται στον υποβάλλοντα την πλέον συμφέρουσα από οικονομική άποψη προσφορά, διάφορα κριτήρια, ανάλογα με το αντικείμενο της οικείας συμβάσεως: π.χ. η τιμή, η προθεσμία εκτελέσεως, τα έξοδα λειτουργίας, η αποδοτικότητα, η τεχνική αξία.

2. Στην περίπτωση που αναφέρεται στην παράγραφο 1, στοιχείο β', οι αναθέτουσες αρχές μνημονεύουν, στη συγγραφή υποχρεώσεων ή στην προκήρυξη, όλα τα κριτήρια για την ανάθεση του έργου τα οποία προτίθενται να χρησιμοποιήσουν και, εν δυνατόν, κατά φθίνουσα τάξη σπουδαιότητας.

[...]

Ιστορικό της διαφοράς

7 Με την προκήρυξη αριθ. 107865 που δημοσιεύθηκε στις 30 Ιουλίου 1999 (ΕΕ S 146), ο Γενικός Γραμματέας του Συμβουλίου προκήρυξε κλειστό διαγωνισμό για την

πραγματοποίηση γενικών εργασιών διαρρυθμίσεως και συντηρήσεως των κτιρίων του Συμβουλίου στις Βρυξέλλες· η προκήρυξη αυτή αντικαταστάθηκε με προκήρυξη της 4ης Ιουνίου 1999 (ΕΕ S 107). Η διαδικασία έπρεπε να έχει ως αποτέλεσμα τη σύναψη συμβάσεως-πλασίου διάρκειας πέντε ετών που μπορούσε να ανανεωθεί ανά περιόδους δώδεκα μηνών. Με την προκήρυξη διευκρινιζόταν επίσης ότι, «[το] 1998, το κόστος των γενικών εργασιών διαρρυθμίσεως και συντηρήσεως ήταν της τάξεως των 5 000 000 ευρώ.»

8 Η συγγραφή υποχρεώσεων της προκηρύξεως προέβλεπε υπό το σημείο IV.5 με τίτλο «Κριτήρια επιλογής»:

«α) Ο [Γενικός Γραμματέας του Συμβουλίου] επιλέγει μεταξύ των προσφορών που έχουν υποβληθεί εκείνη που κρίνει την πλέον συμφέρουσα λαμβάνοντας υπόψη τις πληροφορίες που παρέσχε η επιχείρηση. Ειδικότερα, θεωρούνται ως επικρατέστερα κριτήρια:

— το σύννομο της προσφοράς·

— το ύψος της προσφοράς·

— η πείρα και η ικανότητα μόνιμου συνεργείου στην εκτέλεση παρόμοιων παροχών υπηρεσιών με τις περιγραφόμενες στη συγγραφή υποχρεώσεων·

— η πείρα και η τεχνική ικανότητα της επιχειρήσεως·

— η πρόταση που έγινε όσον αφορά τον συντονιστή ασφαλείας·

- η ποιότητα των ενδεχόμενων προτεινόμενων υπεργολάβων και προμηθευτών·

- η τεχνική ποιότητα των προτεινόμενων εξοπλισμών και υλικών·

- τα προτεινόμενα μέτρα προς τήρηση των επιβαλλόμενων προθεσμιών εκτέλεσης.

[...]»

- 9 Τρεις επιχειρήσεις υπέβαλαν σύννομη προσφορά, ήτοι η Renco SpA (στο εξής: Renco), η εταιρεία Entreprises Louis De Waele (στο εξής: De Waele) και η προσφεύγουσα.

- 10 Η προσφορά της προσφεύγουσας, υποβληθείσα στις 11 Ιανουαρίου 2000, ανερχόταν στο ποσό των 4 468 110,74 ευρώ ετησίως.

- 11 Με απόφαση της 12ης Απριλίου 2000 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), ληφθείσα με βάση τη γνωμοδότηση της συμβουλευτικής επιτροπής αγορών και συμβάσεων της 5ης Απριλίου 2000 (στο εξής: ΣΕΑΣ) και την έκθεση της ίδιας ημερομηνίας που διαβιβάστηκε στην τελευταία (στο εξής: έκθεση προς τη ΣΕΑΣ), το Συμβούλιο ανέθεσε τη σύμβαση στην De Waele, της οποίας η προσφορά ανερχόταν σε 4 088 938,10 ευρώ ετησίως. Η απόφαση αυτή υπήρξε αντικείμενο της ανακοινώσεως αριθ. 054869 που δημοσιεύθηκε στις 29 Απριλίου 2000 (ΕΕ S 84).

- 12 Με έγγραφο της 14ης Απριλίου 2000, το Συμβούλιο πληροφόρησε την προσφεύγουσα και τη Renco ότι οι προσφορές τους είχαν απορριφθεί.
- 13 Με έγγραφο της 26ης Απριλίου 2000, η προσφεύγουσα ζήτησε από το Συμβούλιο να της διαβιβάσει αντίγραφο της αποφάσεως περί αναθέσεως της συμβάσεως, καθώς και την αιτιολογία της αποφάσεως αυτής.
- 14 Με έγγραφο της 11ης Μαΐου 2000, το Συμβούλιο απάντησε ως εξής στην αίτηση αυτή:

«Σύμφωνα με τις διατάξεις της οδηγίας 93/37 [...], τα κριτήρια αναθέσεως της συμβάσεως είχαν περιληφθεί στη συγγραφή υποχρεώσεων της προκηρύξεως (σ. 16 του εγγράφου IMM 99/2046).

Κατά συνέπεια, οι τρεις ληφθείσες προσφορές στις 11 Ιανουαρίου 2000 είχαν αναλυθεί και συγκριθεί σύμφωνα με αυτά τα οκτώ κριτήρια. Ως εκ τούτου, η σύμβαση ανατέθηκε στην De Waele η οποία είχε υποβάλει την πλέον συμφέρουσα οικονομικά προσφορά.

Προς πληροφόρησή σας, προσθέτω ότι η προσφορά σας είχε επίσης καταταχθεί σε καλή θέση όσον αφορά τα ποιοτικά κριτήρια αποτιμήσεως, όμως δεν κατέστη δυνατό να γίνει δεκτή λόγω της τιμής της.»

- 15 Με έγγραφο της 19ης Ιουνίου 2000, η προσφεύγουσα ζήτησε από το Συμβούλιο να της διαβιβάσει αντίγραφο του «πλήρους φακέλου που κατέληξε στην απόρριψη της [προσφοράς της] καθώς και την ανάθεση της συμβάσεως στην [...] De Waele».
- 16 Με έγγραφο της 4ης Ιουλίου 2000, το Συμβούλιο απάντησε στο έγγραφο αυτό ως εξής:

«[...]»

Η ανάλυση στην οποία προέβησαν οι υπηρεσίες της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου κατέληξε στην εξής εκτίμηση της προσφοράς σας σε σχέση με τις δύο ανταγωνιστικές προσφορές, για κάθε ένα από τα οκτώ κριτήρια που χρησιμοποιήθηκαν ως βάση επιλογής:

- διοικητική νομιμότητα της προσφοράς: ισότητα των τριών υποψηφίων,

- ύψος της προσφοράς: δεύτερη θέση,

- πείρα και τεχνική ικανότητα του μόνιμου συνεργείου: πρώτη θέση,

- πείρα και τεχνική ικανότητα της επιχείρησης: πρώτη θέση ex aequo,

- πρόταση του συντονιστή ασφαλείας: πρώτη θέση,

- ποιότητα των υπεργολάβων και προμηθευτών: πρώτη θέση,

- τεχνική ποιότητα των προτεινόμενων εξοπλισμών και υλικών: ισότητα των τριών υποψηφίων,

- προτεινόμενα μέτρα προς τήρηση των προθεσμιών: ισότητα των τριών υποψηφίων.

Συνοπτικά, οι υπηρεσίες της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου κατέληξαν στο ότι:

“Η πρόταση της [προσφεύγουσας], για όλα σχεδόν τα κριτήρια, κατατάσσεται στην πρώτη θέση: ωστόσο, δεν έγινε δεκτή λόγω του υψηλότερου κόστους” (περίπου 10 % υψηλότερη από την πρόταση της De Waele).

Δεν είναι δυνατό να δοθεί ευνοϊκή συνέχεια στο αίτημά σας να σας δοθεί ο πλήρης φάκελος, ενόψει του άρθρου 8 της οδηγίας [93/37], όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 97/52 [...].»

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 17 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 13 Ιουλίου 2000, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή.
- 18 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Στο πλαίσιο των μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο κάλεσε το Συμβούλιο να προσκομίσει ορισμένες πληροφορίες, πράγμα που έπραξε εντός της ταχθείσας προθεσμίας.
- 19 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση που διεξήχθη στις 7 Φεβρουαρίου 2002. Κατά τη συνεδρίαση, η προσφεύγουσα παραιτήθηκε από τρεις από τους λόγους που προέβαλε, τους οποίους αντλούσε από το ότι:
- αναθέτοντας τη σύμβαση σε εταιρία της οποίας η προσφορά δεν ήταν σύμφωνη με τη συγγραφή υποχρεώσεων, το Συμβούλιο παρέβη τη συγγραφή υποχρεώσεων και παραβίασε την αρχή της ισότητας μεταξύ των προσφερόντων

- κατατάσσοντας την De Waele και την προσφεύγουσα ex aequo όσον αφορά το πρώτο, το τέταρτο και το όγδοο κριτήριο της συγγραφής υποχρεώσεων, το Συμβούλιο υπέπεσε σε τρία πρόδηλα σφάλματα εκτιμήσεως·
- αποδεχόμενο τις εξαιρετικά χαμηλές τιμές της De Waele, το Συμβούλιο παρέβη το άρθρο 30, παράγραφος 4, της οδηγίας 93/37.

Μνεία της παραίτησεως από τους λόγους αυτούς γίνεται στα πρακτικά της συνεδριάσεως του Πρωτοδικείου.

20 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κρίνει την προσφυγή ακυρώσεως και την αγωγή αποζημιώσεως παραδεκτές και βάσιμες·
- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
- να υποχρεώσει το Συμβούλιο να καταβάλει, υπό την επιφύλαξη προσαυξήσεως, το ποσό των 153 421 286 βελγικών φράγκων (BEF) ή 3 803 214 ευρώ, επιπλέον τόκων με επιτόκιο 6 % από τις 12 Απριλίου 2000·
- να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

21 Το Συμβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κρίνει την προσφυγή ακυρώσεως απαράδεκτη ή, τουλάχιστον, αβάσιμη·
- να κρίνει την αγωγή αποζημιώσεως αβάσιμη·
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα/ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του ακυρωτικού αιτήματος

Επί του παραδεκτού

Επιχειρήματα των διαδίκων

22 Το Συμβούλιο αμφισβητεί το παραδεκτό της προσφυγής ακυρώσεως επειδή η προσφεύγουσα δεν είναι αποδέκτης της προσβαλλόμενης αποφάσεως και η απόφαση δεν την αφορά άμεσα και ατομικά.

- 23 Παρατηρεί ότι, αφενός, εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση — της οποίας αποδέκτης ήταν η De Waele — και, αφετέρου, τις δύο αποφάσεις της 14ης Απριλίου 2000 — των οποίων οι αποδέκτες ήταν η προσφεύγουσα και η Renco — με τις οποίες πληροφορούσε τις τελευταίες ότι οι προσφορές τους είχαν απορριφθεί. Επικαλούμενο την απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Μαΐου 1996, T-19/95, *Adia interim κατά Επιτροπής* (Συλλογή 1996, σ. II-321), υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα έπρεπε να προσβάλει την από 14 Απριλίου 2000 απόφαση που της είχε απευθυνθεί, ή τουλάχιστον, την απόφαση αυτή και την προσβαλλόμενη απόφαση.
- 24 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση την αφορά άμεσα και ατομικά. Φρονεί ότι η απόφαση αυτή περιλαμβάνει δέσμη αποφάσεων, δηλαδή, αφενός, θετική απόφαση αναθέσεως της συμβάσεως στην De Waele και, αφετέρου, δύο αρνητικές αποφάσεις να μην ανατεθεί η σύμβαση αυτή στους δύο άλλους προσφέροντες. Ως εκ τούτου, η προσφεύγουσα είναι αποδέκτης της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Κατά συνέπεια, το επιχείρημα του Συμβουλίου ότι η προσφεύγουσα έπρεπε να προσβάλει την από 14 Απριλίου 2000 απόφαση να μην της ανατεθεί η σύμβαση είναι παραπλανητικό. Αυτή η αρνητική απόφαση και η θετική απόφαση αναθέσεως συνιστούν, πράγματι, τις δύο όψεις της ίδιας αποφάσεως.
- 25 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αναπτύσσει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα που μπορούν να επηρεάσουν την κατάσταση της καθόσον συνεπάγεται την απόρριψη της προσφοράς της, η οποία παύει επιπλέον να αναπτύσσει τα αποτελέσματά της.
- 26 Επικουρικώς, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, λόγω της ιδιαίτερης ιδιότητάς της ως προσφέρουσα, η προσβαλλόμενη απόφαση την αφορά άμεσα και ατομικά. Επιπλέον, εφόσον η απόφαση αυτή έχει ως αποτέλεσμα τον απευθείας παραμερισμό της από την ανάθεση της συμβάσεως, χωρίς να χρειάζεται η παρεμβάση οποιασδήποτε αρχής, η απόφαση αφορά άμεσα την προσφεύγουσα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 27 Δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως κατά των αποφάσεων που απευθύνονται σ' αυτό, καθώς και κατά των αποφάσεων οι οποίες, καίτοι εκδοθείσες ως αποφάσεις απευθυνόμενες σε άλλο πρόσωπο, το αφορούν άμεσα και ατομικά (απόφαση του 5ης Μαΐου 1998, C-403/96 P, Glencore Grain κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-2405, σκέψη 40).
- 28 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι απόφαση περί αναθέσεως μιας συμβάσεως σε έναν μόνον προσφέροντα συνεπάγεται υποχρεωτικά και αδιάρρηκτα τη συνακόλουθη απόφαση να μην ανατεθεί η σύμβαση στους λοιπούς προσφέροντες. Εφόσον το Συμβούλιο αναθέτει τη σύμβαση σε έναν προσφέροντα, οι προσφορές των λοιπών αυτόματα απορρίπτονται χωρίς να χρειάζεται η λήψη άλλων σχετικών αποφάσεων. Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι η επίσημη ανακοίνωση του αποτελέσματος της διαδικασίας υποβολής προσφορών στους προσφέροντες των οποίων οι προσφορές απερρίφθησαν δεν συνεπάγεται την έκδοση απόφασεως χωριστής από την απόφαση περί αναθέσεως της συμβάσεως προκειμένου να διατυπωθεί ρητά η απόρριψη.
- 29 Εν προκειμένω, η προσβαλλόμενη απόφαση απευθύνθηκε επίσημα στην De Waele. Επομένως, είχε ως αποτέλεσμα την ανάθεση της εν λόγω συμβάσεως στην De Waele και την απόρριψη, κατ' αυτόν τον τρόπο, των προσφορών των δύο άλλων προσφερόντων. Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά την προσφεύγουσα άμεσα και ατομικά και μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως εκ μέρους της τελευταίας.
- 30 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσφυγή είναι παραδεκτή.

Επί της ουσίας

- 31 Η προσφεύγουσα προβάλλει τρεις λόγους προς στήριξη της προσφυγής ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος αντλείται από το ανυπόστατο της προσβαλλόμενης αποφάσεως, ο δεύτερος από την παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογίας και του άρθρου 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/37, και ο τρίτος λόγος από την παράβαση των άρθρων 18 και 30 της οδηγίας 93/37, καθώς και της συγγραφής υποχρεώσεων.

Επί του πρώτου λόγου, που αντλείται από το φερόμενο ανυπόστατο της προσβαλλόμενης αποφάσεως

— Επιχειρήματα των διαδίκων

- 32 Με το υπόμνημά της ανταπαντήσεως, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να αναγνωρίσει το ανυπόστατο της προσβαλλόμενης αποφάσεως.
- 33 Υπενθυμίζει ότι, με το από 4 Ιουλίου 2000 έγγραφό του, το Συμβούλιο παρέθεσε πράξη των υπηρεσιών του στην οποία κατέληγε: «Η πρόταση της [προσφεύγουσας], για όλα σχεδόν τα κριτήρια, κατατάσσεται στην πρώτη θέση: ωστόσο, δεν έγινε δεκτή λόγω του υψηλότερου κόστους.» Κατά την προσφεύγουσα, επρόκειτο πιθανόν για απόσπασμα της αποφάσεως περί αναθέσεως. Υπογραμμίζει ότι το Συμβούλιο, ωστόσο, δεν προσκόμισε την απόφαση αυτή ούτε το απαιτούμενο πρακτικό κατ'εφαρμογήν του άρθρου 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 93/737. Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο είτε να διαπιστώσει το ανυπόστατο της αποφάσεως αυτής είτε να διατάξει το Συμβούλιο να προσκομίσει το έγγραφο αυτό.

- 34 Κατά τη συζήτηση, η προσφεύγουσα αναγνώρισε ότι ο παρών λόγος δεν προβλήθηκε με το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο. Ωστόσο, παρατηρεί ότι το ανυπόστατο της προσβαλλόμενης αποφάσεως αποκαλύφθηκε μόνον κατά τη διάρκεια της δίκης και ειδικότερα λόγω του ότι η εν λόγω πράξη δεν κοινοποιήθηκε.
- 35 Με το υπόμνημα ανταπαντήσεώς του, το Συμβούλιο αμφισβητεί το παραδεκτό του λόγου αυτού. Υπενθυμίζει ότι το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου απαγορεύει την προβολή νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της δίκης εκτός αν οι λόγοι αυτοί στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία. Δεδομένου ότι ο νέος αυτός λόγος αναφέρεται στο από 4 Ιουλίου 2000 έγγραφο, το οποίο επισυνάπτεται στην προσφυγή, προφανώς δεν στηρίζεται σε νέο στοιχείο. Το Συμβούλιο διευκρινίζει επίσης ότι το πρακτικό της αποφάσεως περί αναθέσεως της εν λόγω συμβάσεως δεν υπάρχει υπό τη μορφή ενιαίου εγγράφου, αλλά υπό τη μορφή τριών εγγράφων, ήτοι της εκθέσεως προς τη ΣΕΑΣ, την ευνοϊκή γνωμοδότηση αυτής και την προκήρυξη της συναφθείσας συμβάσεως που δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* (βλ. σκέψη 11 ανωτέρω). Προσθέτει ότι τα τρία αυτά έγγραφα, τα οποία περιλαμβάνουν όλες τις πληροφορίες που επιβάλλει το άρθρο 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 93/37, καταρτίστηκαν στο πλαίσιο της εν λόγω διαδικασίας υποβολής προσφορών και εγγυώνται τη διαφάνεια ως προς τον τρόπο και τους λόγους αναθέσεως της συμβάσεως και της απορρίψεως των λοιπών προσφορών.
- 36 Κατά τη συζήτηση, απαντώντας σε ερώτηση του Πρωτοδικείου, το Συμβούλιο δήλωσε ότι η επίσημη απόφαση περί αναθέσεως της συμβάσεως στην De Waele αποτελείται αποκλειστικά από μια σύμβαση-πλαίσιο υπογραφείσα στις 12 Απριλίου 2000 μεταξύ της τελευταίας και του Συμβουλίου. Το Πρωτοδικείο λαμβάνει υπόψη τη δήλωση αυτή.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 37 Επιβάλλεται προκαταρκτικά η παρατήρηση ότι, κατά πάγια νομολογία, ο κοινοτικός δικαστής, εμπνεόμενος από τις αρχές που συνήχθησαν στις εθνικές έννομες τάξεις, κηρύσσει ανυπόστατες τις πράξεις οι οποίες πάσχουν από εξαιρετικά σοβαρές και

πρόδηλες πλημμέλειες (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 26ης Φεβρουαρίου 1987, 15/85, Consorzio Cooperative d'Abruzzo κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 1005, σκέψη 10, και της 15ης Ιουνίου 1994, C-137/92 P, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ., Συλλογή 1994, σ. I-2555, σκέψη 49). Ο λόγος αυτός είναι δημοσίας τάξεως και απόκειται στο Πρωτοδικείο να εξετάσει αυτεπαγγέλτως, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως βάσει του άρθρου 230 ΕΚ, το ζήτημα του ανυποστάτου της προσβαλλόμενης πράξεως στον βαθμό που οι διάδικοι προσέβαλαν συναφώς αποχρώσεις ενδείξεις (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Μαρτίου 1992, T-9/89, Hüls κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-499, σκέψη 384).

- 38 Στην προκειμένη περίπτωση, η επιχειρηματολογία που ανέπτυξε η προσφεύγουσα, ειδικότερα κατά τη συνεδρίαση, παρέχει αποχρώσεις ενδείξεις που κατατείνουν στο ανυπόστατο της προσβαλλόμενης απόφασης. Επομένως, επιβάλλεται να εξακριβωθεί αν, στην προκειμένη περίπτωση, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι πλημμελής κατά την έννοια της παρατεθείσας στην προηγούμενη σκέψη νομολογίας, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί το ζήτημα του παραδεκτού του παρόντος λόγου που προσέβαλε το Συμβούλιο.
- 39 Επιβάλλεται η υπόμνηση ότι οι κανόνες σχετικά με τη διαδικασία συγκρίσεως των προσφορών κατά τη σύναψη των συμβάσεων δημοσίων έργων αποβλέπουν στο να διασφαλίζεται η τήρηση, σε όλα τα στάδια της διαδικασίας, τόσο της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως των προσφερόντων όσο και της αρχής της διαφάνειας, ώστε όλοι οι προσφέροντες να έχουν ίσες ευκαιρίες όταν υποβάλλουν τις προσφορές τους (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Απριλίου 1996, C-87/94, Επιτροπή κατά Βελγίου, Συλλογή 1996, σ. I-2043, σκέψη 54).
- 40 Στην προκειμένη περίπτωση, η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, δύο επιχειρήματα προς στήριξη του λόγου που αντλεί από το ανυπόστατο της προσβαλλόμενης απόφασης: αφενός, την απουσία επίσημης αποφάσεως με την οποία να ανατίθεται η εν λόγω σύμβαση στην De Waele και, αφετέρου, την παράλειψη καταρτίσεως πρακτικού εκ μέρους του Συμβουλίου κατ' εφαρμογήν του άρθρου 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 93/37.

- 41 Όσον αφορά το πρώτο επιχείρημα, επιβάλλεται να σημειωθεί προκαταρκτικά ότι, αντίθετα προς ό,τι διατείνεται η προσφεύγουσα, το απόσπασμα του εγγράφου του Συμβουλίου της 4ης Ιουλίου 2000 που αυτή παρέθεσε (βλ. σκέψη 33 ανωτέρω) δεν είναι απόσπασμα της απόφασης περί αναθέσεως της συμβάσεως, αλλά βρίσκεται στην έκθεση προς την ΣΕΑΣ. Για να εκτιμηθεί αν η προσβαλλόμενη απόφαση πάσχει εξαιρετικά σοβαρές και πρόδηλες πλημμέλειες, πρέπει να εξεταστεί το πλαίσιο εντός του οποίου αυτή εκδόθηκε.
- 42 Η διαδικασία υποβολής προσφορών καταλήγει στην κατάρτιση συμβάσεως σχετικά με τα έργα που προβλέπονται στη συγγραφή υποχρεώσεων μεταξύ του Συμβουλίου και του προσφέροντος του οποίου η προσφορά έγινε δεκτή. Κατά την υποβολή των προσφορών, οι προσφέροντες υποχρεούνται, κατ' εφαρμογήν των κανόνων που θεσπίστηκαν με τη συγγραφή υποχρεώσεων, να υποβάλουν στο Συμβούλιο υπογραφήσιμη προσφορά η οποία τους υποχρεώνει να εκτελέσουν τα έργα σύμφωνα με τη συγγραφή υποχρεώσεων και τις τιμές και τιμολόγια που αναφέρουν ενδεχομένως οι προσφέροντες με τις προσφορές τους. Όταν μια προσφορά γίνεται δεκτή μετά τη διαδικασία υποβολής προσφορών, απομένει πλέον στο Συμβούλιο να υπογράψει την προσφορά του προσφέροντος που έγινε δεκτή προκειμένου να καταρτιστεί η σύμβαση που δεσμεύει τα μέρη.
- 43 Δεν αμφισβητείται ότι το Συμβούλιο δεν εξέδωσε στην προκειμένη περίπτωση τυπική απόφαση περί αναθέσεως της εν λόγω συμβάσεως εκτός από την υπογραφή, στις 12 Απριλίου 2000, σύμβαση-πλαίσιο με την De Waele.
- 44 Επομένως, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι, σύμφωνα με τα επιχειρήματα του Συμβουλίου, η υπογραφή της συμβάσεως με την De Waele και η απόφαση περί αναθέσεως της συμβάσεως έγιναν συγχρόνως και ότι η υπογραφή αυτή ισοδυναμεί με ανάθεση της συμβάσεως. Πρέπει επίσης να παρατηρηθεί ότι η ανάθεση της συμβάσεως αποφασίστηκε μετά την παραλαβή αντιγράφου της εκθέσεως προς τη ΣΕΑΣ και την ευνοϊκή γνωμοδότηση αυτής και, επομένως, σύμφωνα με διαδικασία ικανή να διασφαλίσει την τήρηση των αρχών της απαγορεύσεως των διακρίσεων και της διαφάνειας. Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν πάσχει πλημμέλειες, αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα.

45 Ως προς το δεύτερο επιχείρημα της προσφεύγουσας, που αντλεί από την παράλειψη καταρτίσεως πρακτικού κατ' εφαρμογήν του άρθρου 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 93/37, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Συναφώς, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, κατ' εφαρμογήν της διατάξεως αυτής, για κάθε συναπτόμενη σύμβαση, οι αναθέτουσες αρχές καταρτίζουν ένα πρακτικό (σύμφωνα με το αγγλικό κείμενο: «a written report») το οποίο περιλαμβάνει τουλάχιστον τις πληροφορίες που απαριθμούνται στη διάταξη αυτή. Για την παρούσα σύμβαση, η έκθεση προς τη ΣΕΑΣ που κατήρτησε το Συμβούλιο περιλαμβάνει δώδεκα παραρτήματα, μεταξύ των οποίων η προκήρυξη του διαγωνισμού, το πρακτικό ανοίγματος των προσφορών και αντίγραφο της συμβάσεως-πλαίσιο που συνήφθη με την De Waele. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι όλες οι πληροφορίες που απαιτεί το άρθρο 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 93/37 (βλ. σκέψη 4 ανωτέρω) επανελήφθησαν στην έκθεση προς τη ΣΕΑΣ καθώς και στην ευνοϊκή γνωμοδότηση αυτής και στην ανακοίνωση της συναφθείσας συμβάσεως. Δεν μπορεί να προσάπτεται στο Συμβούλιο ότι περιέλαβε τις πληροφορίες αυτές σε τρία έγγραφα μάλλον, παρά σε ένα μόνον έγγραφο. Εν πάση περιπτώσει, η υποχρέωση καταρτίσεως ενός πρακτικού κατ' εφαρμογήν της διατάξεως αυτής απορρέει από τη μέριμνα να εξασφαλιστεί η τήρηση των αρχών της απαγορεύσεως των διακρίσεων και της διαφάνειας κατά τη σύναψη των δημοσίων συμβάσεων. Επιβάλλεται να παρατηρηθεί ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε το ελάχιστο αποδεικτικό στοιχείο παραβάσεως των αρχών αυτών και, όπως διαπίστωσε ήδη το Πρωτοδικείο στη σκέψη 44 ανωτέρω, η διαδικασία περί αναθέσεως της συμβάσεως στην De Waele ήταν ικανή να διασφαλίσει την τήρηση των αρχών αυτών.

46 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο λόγος που αντλείται από το ανυπόστατο της προσβαλλόμενης αποφάσεως είναι αβάσιμος.

Επί του δεύτερου λόγου, που αντλείται από την παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογίας

— Επιχειρήματα των διαδίκων

47 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί λόγω ελλείψεως ή, τουλάχιστον, ανεπαρκούς αιτιολογίας.

- 48 Διατείνεται ότι η αιτιολογία που περιλαμβάνεται στο από 11 Μαΐου 2000 έγγραφο του Συμβουλίου δεν ανταποκρίνεται στις επιταγές αιτιολογίας που θέτει το άρθρο 253 ΕΚ και το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/37 (βλ. σκέψη 4 ανωτέρω) καθόσον δεν διαλαμβάνει τα χαρακτηριστικά και πλεονεκτήματα της προσφοράς της De Waele, αλλά περιορίζεται στη γενική διαπίστωση ότι η προσφορά αυτή ήταν οικονομικώς η πλέον συμφέρουσα.
- 49 Η πρόσθετη πληροφόρηση που έγινε με το από 4 Ιουλίου 2000 έγγραφο, ως συνέχεια της από 19 Ιουνίου 2000 αίτησεως της προσφεύγουσας, δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη δεδομένου ότι κοινοποιήθηκε εκτός της προθεσμίας των δεκαπέντε ημερών από την πρώτη αίτηση περί αιτιολογίας. Εν πάση περιπτώσει, η αιτιολογία που περιλαμβάνεται στο έγγραφο αυτό είναι ελλιπής, εφόσον δεν αναφέρει ούτε τους λόγους για τους οποίους οι άλλες προσφορές κρίθηκαν ισότιμες με εκείνη της προσφεύγουσας ούτε την ταυτότητα της επιχειρήσεως που κατείχε τη δεύτερη θέση όσον αφορά το τρίτο, πέμπτο και έκτο κριτήριο αναθέσεως, ούτε εκείνη της επιχειρήσεως που κρίθηκε *ex aequo* με την προσφεύγουσα όσον αφορά το τέταρτο κριτήριο. Επιπροσθέτως, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, αντίθετα προς ό,τι ισχυρίζεται το Συμβούλιο, η από 19 Ιουνίου 2000 αίτησή της δεν είχε ως αποτέλεσμα την εκ νέου έναρξη αυτής της δεκαπενθήμερης προθεσμίας, καθόσον η αίτηση αυτή είχε ως σκοπό την παροχή όχι συμπληρωματικής αιτιολογίας, αλλά της κοινοποιήσεως του φακέλου της διαδικασίας αναθέσεως.
- 50 Το Συμβούλιο υπενθυμίζει, προκαταρκτικά, τον μηχανισμό που καθιερώνει η οδηγία 93/37 όσον αφορά την υποχρέωση αιτιολογίας. Κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής, η αναθέτουσα αρχή υποχρεούται, κατ' αρχάς, να πληροφορήσει τον αποκλεισθέντα προσφέροντα περί της απορρίψεως της προσφοράς του με απλό μη αιτιολογημένο έγγραφο. Οφείλει να αιτιολογήσει την απορριπτική του απόφαση μόνον έναντι των προσφερόντων οι οποίοι υποβάλλουν σχετική αίτηση, τούτο δε εντός προθεσμίας δεκαπέντε ημερών από την υποβολή της αιτήσεως αυτής. Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία, ο σκοπός της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως είναι να παρέχεται η δυνατότητα στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που οδήγησαν στην έναντι αυτών λήψη του μέτρου για να είναι σε θέση να προβάλλουν τα δικαιώματά τους και στον δικαστή να ασκεί τον έλεγχό του (προπαρατεθείσα απόφαση *Adia interim* κατά Επιτροπής, σκέψεις 31 και 32).

- 51 Εξάλλου, το Συμβούλιο διατείνεται ότι αιτιολόγησε επαρκώς, με το από 11 Μαΐου 2000 έγγραφό του — το οποίο προδήλως απεστάλη εντός της απαιτούμενης προθεσμίας των δεκαπέντε ημερών — την απόφασή του περί απορρίψεως της προσφοράς της προσφεύγουσας. Παρατηρεί ότι, με το έγγραφο αυτό, ανέφερε σαφώς την επωνυμία του επιτυχόντος υποψηφίου, την ακολουθηθείσα διαδικασία, τους λόγους απορρίψεως της προσφοράς της προσφεύγουσας καθώς και εκείνους για τους οποίους έγινε δεκτή η προσφορά της De Waele. Συναφώς, το Συμβούλιο επικαλείται τη σκέψη 35 της προπαρατεθείσας αποφάσεως *Adia interim* κατά Επιτροπής. Προσθέτει ότι η προσφεύγουσα ήταν προδήλως σε θέση να κατανοήσει, λαμβάνοντας ειδικότερα υπόψη την υψηλή τιμή της προσφοράς της, ότι αυτή δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως η πλέον συμφέρουσα οικονομικώς.
- 52 Κατά το Συμβούλιο, η συμπληρωματική πληροφόρηση που περιλαμβάνεται στο από 4 Ιουλίου 2000 έγγραφο κοινοποιήθηκε εντός της απαιτούμενης προθεσμίας των δεκαπέντε ημερών. Πράγματι, το έγγραφο αυτό είχε ως σκοπό να δώσει απάντηση στη δεύτερη αίτηση που υπέβαλε η προσφεύγουσα με το από 19 Ιουνίου 2000 έγγραφό της. Παρατηρεί ότι, με το έγγραφο αυτό, έδωσε στην προσφεύγουσα τις λεπτομέρειες της συγκρίσεως την οποία είχε πραγματοποιήσει μεταξύ των διαφόρων προσφορών.
- 53 Το Συμβούλιο προβάλλει ότι, εν πάση περιπτώσει, ενδεχόμενη ανεπαρκής αιτιολογία της αποφάσεως περί απορρίψεως της προσφοράς της προσφεύγουσας δεν μπορεί να καταστήσει άκυρη την απόφαση περί αναθέσεως της συμβάσεως σε τρίτο προσφέροντα. Η ακύρωση της αποφάσεως περί αναθέσεως της συμβάσεως λόγω ανεπαρκούς αιτιολογίας *a posteriori* μιας αποφάσεως με την οποία απορρίφθηκε άλλη προσφορά θα συνιστούσε κύρωση προδήλως δυσανάλογη.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 54 Από το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/37, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 97/52, και την προπαρατεθείσα απόφαση *Adia interim* κατά Επιτροπής, προκύπτει ότι το Συμβούλιο εκπληρώνει την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει

εφόσον περιορίζεται, κατ' αρχάς, να ενημερώσει αμέσως τους διαγωνιζομένους που αποκλείστηκαν για την απόρριψη της προσφοράς τους με απλή, μη αιτιολογημένη κοινοποίηση και παρέχει στη συνέχεια στους διαγωνιζομένους που υπέβαλαν σχετική αίτηση τα χαρακτηριστικά και πλεονεκτήματα σχετικά με την προσφορά που έγινε δεκτή καθώς και την επωνυμία του αναδόχου εντός προθεσμίας δεκαπέντε ημερών από την παραλαβή της γραπτής αιτήσεως.

55 Αυτός ο τρόπος ενεργείας συνάδει προς τον σκοπό της υποχρέωσης αιτιολογήσεως που καθιερώνεται με το άρθρο 253 ΕΚ, κατά τον οποίο, από την αιτιολογία πρέπει να προκύπτει κατά τρόπο σαφή και αναμφισβήτητο η συλλογιστική της κοινοτικής αρχής που εξέδωσε την πράξη, έτσι ώστε, αφενός, να παρέχεται η δυνατότητα στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που οδήγησαν στη λήψη του μέτρου, για να είναι σε θέση να υπερασπίσουν τα δικαιώματά τους, και, αφετέρου, στο δικαστή να ασκεί τον έλεγχό του (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 14ης Ιουνίου 1995, T-166/94, *Koyo Seiko κατά Συμβουλίου*, Συλλογή 1995, σ. II-2129, σκέψη 103, και *Adia interim κατά Επιτροπής*, προπαρατεθείσα, σκέψη 32).

56 Κατά συνέπεια, για να προσδιοριστεί αν το Συμβούλιο εξεπλήρωσε την υποχρέωση αιτιολογίας που υπέχει, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι πρέπει να εξεταστεί το από 11 Μαΐου 2000 έγγραφο που απεστάλη στην προσφεύγουσα σε απάντηση της σχετικής αιτήσεώς της, της 26ης Απριλίου 2000, με την οποία ζήτησε να λάβει αντίγραφο της αποφάσεως περί αναθέσεως της συμβάσεως καθώς και την αιτιολογία αυτής.

57 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, στο από 11 Μαΐου 2000 έγγραφο (βλ. σκέψη 14 ανωτέρω), το Συμβούλιο εξήγησε με αρκετές λεπτομέρειες τους λόγους για τους οποίους απέρριψε την προσφορά της προσφεύγουσας και εξέθεσε τα χαρακτηριστικά και τα πλεονεκτήματα όσον αφορά την προσφορά της *De Waele*. Με το έγγραφο αυτό αναφέρεται σαφώς η διαδικασία η οποία ακολουθήθηκε κατά την αξιολόγηση των προσφορών των τριών διαγωνισθέντων και το ότι η προσφορά της *De Waele* έγινε δεκτή, διότι ήταν η πλέον συμφέρουσα οικονομικώς. Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η προσφεύγουσα μπορούσε αμέσως να εξακριβώσει τον συγκεκριμένο λόγο για τον οποίο απορρίφθηκε η προσφορά της, δηλαδή το επίπεδο της τιμής της σε σχέση με εκείνη της *De Waele*. Ο επαρκής χαρακτήρας της αιτιολογίας αυτής δεν

αίρεται από το γεγονός ότι το Συμβούλιο έδωσε στις 4 Ιουλίου 2000, κατόπιν σχετικής αιτήσεως της προσφεύγουσας, ακόμη λεπτομερέστερη εξήγηση όσον αφορά την αξιολόγηση της προσφοράς της.

58 Εν πάση περιπτώσει, και αντίθετα προς ό,τι διατείνεται η προσφεύγουσα (βλ. σκέψη 49 ανωτέρω), η υποχρέωση αιτιολογίας πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με τα πληροφοριακά στοιχεία που αυτή διέθετε κατά τη στιγμή άσκησης της προσφυγής. Αν, όπως εν προκειμένω, η προσφεύγουσα ζητεί από το ενδιαφερόμενο κοινοτικό όργανο πρόσθετες εξηγήσεις σχετικά με την απόφαση πριν την άσκηση της προσφυγής, αλλά μετά την ημερομηνία που προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/37 και λαμβάνει τις εξηγήσεις αυτές, δεν μπορεί να ζητεί από το Πρωτοδικείο να μην τις λάβει υπόψη κατά την εκτίμηση του επαρκούς χαρακτήρα της αιτιολογίας, εφόσον εξυπακούεται ωστόσο ότι το κοινοτικό όργανο δεν έχει τη δυνατότητα να αντικαταστήσει με εντελώς νέα αιτιολογία την αρχική αιτιολογία, πράγμα που δεν συμβαίνει εν προκειμένω.

59 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο δεύτερος λόγος που αντλείται από την παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογίας πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου, που αντλείται από την παράβαση των άρθρων 18 και 30 της οδηγίας 93/37 καθώς και την παράβαση της συγγραφής υποχρεώσεων

— Επιχειρήματα των διαδίκων

60 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, στο μέτρο που το Συμβούλιο προσέφυγε στο σύστημα της πλέον συμφέρουσας οικονομικώς προσφοράς, όπως καθορίζεται στο άρθρο 30, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/37, όφειλε, σύμφωνα με το άρθρο 18 της ίδιας οδηγίας, να συγκρίνει τις τρεις υποβληθείσες προσφορές ενόψει καθενός από

τα οκτώ κριτήρια που προβλέπει η συγγραφή υποχρεώσεων (βλ. σκέψη 8 ανωτέρω). Όμως, από τα έγγραφα του Συμβουλίου της 11ης Μαΐου και της 4ης Ιουλίου 2000 προκύπτει ότι ο κανόνας αυτός δεν τηρήθηκε στην προκειμένη περίπτωση, διότι το καθοριστικό κριτήριο για την ανάθεση της συμβάσεως ήταν εκείνο της τιμής χωρίς η εκτίμηση του κριτηρίου αυτού να έχει αντισταθμιστεί με την αξιολόγηση των άλλων κριτηρίων. Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, το Συμβούλιο παρέβη τα άρθρα 18 και 30 της οδηγίας 93/37 καθώς και τη συγγραφή υποχρεώσεων.

- 61 Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι, κατά το άρθρο 30, παράγραφος 2, της οδηγίας 93/37, όταν η ανάθεση της συμβάσεως γίνεται στην πλέον συμφέρουσα οικονομικώς προσφορά, όλα τα κριτήρια αναθέσεως της συμβάσεως αναφέρονται στη συγγραφή υποχρεώσεων «ή δυνατόν, κατά φθίνουσα τάξη σπουδαιότητας». Φρονεί ότι, εφόσον στην προκειμένη περίπτωση η συγγραφή υποχρεώσεων δεν απαριθμεί τα κριτήρια αναθέσεως κατά φθίνουσα τάξη σπουδαιότητας, τα οκτώ επιλεγέντα κριτήρια είχαν όλα την ίδια αξία. Επομένως, κατ' εφαρμογήν του κανόνα αυτού, το Συμβούλιο έπρεπε να της αναθέσει τη σύμβαση εφόσον, όπως προκύπτει από την έκθεση προς τη ΣΕΑΣ, η προσφεύγουσα είχε καταταγεί στην πρώτη θέση για επτά κριτήρια αναθέσεως, ενώ η De Waele κατείχε την πρώτη θέση μόνο για πέντε κριτήρια.
- 62 Με το υπόμνημά της απαντήσεώς, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, αντίθετα προς ό,τι ισχυρίζεται το Συμβούλιο, δεν προκύπτει από την έκθεση προς τη ΣΕΑΣ ότι, στα τρία κριτήρια στα οποία υπερέχει σε σχέση με την De Waele, οι διαφορές μεταξύ των δύο εταιριών είναι ελάχιστα σημαντικές. Έτσι, όσον αφορά την πείρα και την ικανότητα του μόνιμου συνεργείου, η έκθεση προς τη ΣΕΑΣ αποκαλύπτει ότι η προσφεύγουσα πρότεινε την εκ νέου ανάθεση στο μόνιμο συνεργείο το οποίο κατέχει το τεχνικό «know-how» των κτιρίων του Συμβουλίου, πράγμα που θα αποτελούσε σημαντικό πλεονέκτημα. Ομοίως, όσον αφορά την ποιότητα των υπεργολάβων και των προμηθευτών, η έκθεση προς τη ΣΕΑΣ διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα παρέσχε πίνακα 60 υπεργολάβων ενώ ο πίνακας της De Waele περιελάμβανε μόνο μια εικοσάδα. Η διαφορά αυτή είναι ακόμη περισσότερο σημαντική αφού, όπως υπογραμμίζει το Συμβούλιο, «η γενική σύμβαση έργου του Συμβουλίου επιβάλλει στον εργολήπτη τη διοργάνωση προσφορών με διαγωνισμό μεταξύ των υπεργολάβων προκειμένου να επιτύχει τους καλύτερους δυνατούς όρους για τη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου» και, επομένως, «είναι επιθυμητός ένας μεγάλος αριθμός υπεργολάβων». Τέλος, όσον αφορά τον συντονιστή ασφαλείας, η προσφεύγουσα πρότεινε τρεις ανεξάρτητες εταιρίες ενώ η De Waele υπέδειξε μόνον ένα γραφείο.

- 63 Το Συμβούλιο αντιτάσσει ότι τόσο από την έκθεση προς τη ΣΕΑΣ όσο και από το έγγραφό του της 11ης Μαΐου 2000 προκύπτει σαφώς ότι οι τρεις προσφορές εξετάστηκαν ενόψει των οκτώ κριτηρίων που αναφέρονται στη συγγραφή υποχρεώσεων και το ύψος της προσφοράς δεν ήταν το μόνο κριτήριο που εφαρμόστηκε.
- 64 Προβάλλει ότι η οικονομική ανάλυση που απέβλεπε στην αποτίμηση του ύψους της προσφοράς όπου στηρίχθηκε η γνωμοδότηση της ΣΕΑΣ δεν περιελάμβανε αποκλειστικά την ανάλυση της τιμής αλλά και εκείνη του παράγοντα πολλαπλασιασμού για τα γενικά έξοδα και τη σύγκριση των προσφορών για τη συνολική πενταετή διάρκεια της συμβάσεως. Υπογραμμίζει συναφώς ότι η προσφορά της προσφεύγουσας ήταν κατά 10 % υψηλότερη από εκείνη της De Waele. Από την ανάλυση αυτή προκύπτει ότι η προσφορά της De Waele ήταν η πλέον συμφέρουσα από οικονομική άποψη.
- 65 Όσον αφορά τα άλλα κριτήρια, το Συμβούλιο παρατηρεί ότι, όπως αναφέρθηκε στην τελευταία παράγραφο του από 11 Μαΐου 2000 εγγράφου του, αυτά ήταν «ποιοτικής» τάξεως. Φρονεί ότι σε περίπτωση ισότητας ή και απουσίας σημαντικών διαφορών μεταξύ των υποψηφίων όσον αφορά τα ποιοτικά κριτήρια, όπως εν προκειμένω, δεν μπορεί να του προσάπτεται ότι επέλεξε τον υποψήφιο που καταχθίρισε πρώτος ως προς τα οικονομικά κριτήρια.
- 66 Κατά το Συμβούλιο, από τις σκέψεις αυτές πρέπει να συναχθεί ότι αυτό προέβη σε συγκριτική εξέταση των διαφόρων προσφορών ενόψει των διαφόρων κριτηρίων αναθέσεως και ότι, λαμβάνοντας υπόψη, αφενός, την απουσία σημαντικών διαφορών μεταξύ της προσφεύγουσας και της De Waele όσον αφορά τα «ποιοτικά» κριτήρια και, αφετέρου, το γεγονός ότι, από οικονομική άποψη, η προσφορά της τελευταίας αυτής εταιρίας ήταν σαφώς η πλέον ενδιαφέρουσα, καλώς έκρινε, στο πλαίσιο της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει, ότι η προσφορά αυτή ήταν η πλέον συμφέρουσα οικονομικώς.
- 67 Με το υπόμνημά του ανταπαντήσεως, το Συμβούλιο απορρίπτει την άποψη της προσφεύγουσας ότι τα οκτώ κριτήρια ήταν ισάξια. Υπογραμμίζει ότι το πρώτο

κριτήριο, δηλαδή εκείνο του «συννόμου της προσφοράς» (βλ. σκέψη 8 ανωτέρω), είναι ένα απόλυτο κριτήριο, υπό την έννοια ότι ο προσφέρων ο οποίος δεν ανταποκρίνεται στο κριτήριο αυτό αποκλείεται ευθύς εξαρχής. Το δεύτερο κριτήριο, δηλαδή εκείνο του «ύψους της προσφοράς» (βλ. σκέψη 8 ανωτέρω), είναι αντικειμενικό κριτήριο δεδομένου ότι επιτρέπει την κατάρτιση της σειράς κατατάξεως μεταξύ των προσφορών. Τα άλλα κριτήρια είναι όλα «ποιοτικής» τάξεως και επιτρέπουν να εκτιμηθεί η ποιότητα και η ικανότητα της επιχειρήσεως και τα μέσα που προτείνει. Τα τελευταία αυτά κριτήρια είναι ωστόσο λιγότερο σημαντικά από τα δύο πρώτα.

- 68 Το Συμβούλιο αμφισβητεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι, ελλείψει σταθμίσεως, τα οκτώ κριτήρια έχουν υποχρεωτικά την ίδια αξία. Φρονεί ότι, στο πλαίσιο διαγωνισμού με ανάθεση στην πλέον συμφέρουσα οικονομικώς προσφορά, είναι αυτονόητο ότι, όταν τα οικονομικά κριτήρια κατατάσσονται σε πρώτη σειρά, η αναθέτουσα αρχή τους προσδίδει σημαντικότερη βαρύτητα σε σχέση με τα άλλα.
- 69 Αμφισβητεί το βάσιμο του ισχυρισμού της προσφεύγουσας ότι αυτή είχε καταταχθεί στην πρώτη θέση για τα επτά κριτήρια αναθέσεως. Συγκεκριμένα, για το τέταρτο κριτήριο είχε καταταχθεί ex aequo με την De Waele και για το έβδομο και το όγδοο κριτήριο είχε καταταχθεί ex aequo με την De Waele και τη Renco.
- 70 Οποσδήποτε, δεδομένου ότι κατατάχθηκε τελευταία ως προς το κριτήριο της τιμής, η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να επιλεγεί παρά μόνον αν οι διαφορές με την De Waele ως προς τα άλλα κριτήρια ήσαν όντως σημαντικές, πράγμα που δεν συνέβαινε.
- 71 Εξάλλου, όσον αφορά το κριτήριο ως προς την πείρα και την ικανότητα του μόνιμου συνεργείου, το Συμβούλιο αναφέρει ότι έκρινε ότι το πλεονέκτημα που εμφάνιζε η προσφεύγουσα ως προς το ζήτημα αυτό, δηλαδή το ότι ήταν ήδη παρούσα στα κτίρια του Συμβουλίου, δεν μπορούσε να υπερισχύσει, αφού ο σκοπός του διαγωνισμού ήταν ακριβώς να αποφευχθούν καταστάσεις μονοπωλίου και να καταστεί δυνατή η επιλογή μιας επιχειρήσεως της οποίας η προσφορά είναι η πλέον συμφέρουσα οικονομικώς.

- 72 Επιπροσθέτως, όσον αφορά την ποιότητα των υπεργολάβων και προμηθευτών, η προσφεύγουσα είχε καταταγεί σε καλύτερη θέση από την De Waele λόγω του αριθμού των υπεργολάβων που περιλαμβάνονταν στον επισυναφθέντα κατάλογο της προσφοράς. Πάντως, ο αριθμός των 20 υπεργολάβων που πρότεινε η De Waele ήταν περισσότερο από ικανοποιητικός προκειμένου να ανταποκρίνεται στις διατάξεις της συγγραφής υποχρεώσεων που επιβάλλουν τη διαβούλευση με τρεις τουλάχιστον επιχειρήσεις. Όσον αφορά τον συντονιστή ασφαλείας, η συγγραφή υποχρεώσεων επιβάλλει την πρόταση ενός ή περισσότερων προσώπων ή οργανισμών εξουσιοδοτημένων να αναλάβουν τα καθήκοντα αυτά και η προσφορά της De Waele ήταν σύμφωνη προς την επιταγή αυτή.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 73 Κατά πάγια νομολογία, το Συμβούλιο διαθέτει σημαντική εξουσία εκτιμήσεως όσον αφορά τα στοιχεία που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη προκειμένου να ληφθεί απόφαση συνάψεως συμβάσεως βάσει προσκλήσεως υποβολής προσφορών και ότι ο έλεγχος του Πρωτοδικείου πρέπει να περιορίζεται στον έλεγχο λήψεως σοβαρής και πρόδηλης πλάνης (απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Νοεμβρίου 1978, 56/77, Agence européenne d'interims κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1978, σ. 679, συνοπτική μετάφραση στα ελληνικά: αποφάσεις του Πρωτοδικείου Adia interim κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 49, και της 6ης Ιουλίου 2000, T-139/99, AICS κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 2000, σ. II-2849, σκέψη 39).
- 74 Στην προκειμένη περίπτωση, από τον φάκελο προκύπτει ότι η ανάθεση της συμβάσεως έγινε στην πλέον συμφέρουσα οικονομικώς προσφορά. Όμως, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι το άρθρο 30, παράγραφος 2, της οδηγίας 93/37 δεν απαριθμεί τα κριτήρια που μπορούν να εφαρμοστούν ως κριτήρια αναθέσεως της συμβάσεως στην πλέον συμφέρουσα οικονομικώς προσφορά. Επομένως, το Συμβούλιο μπορεί μεν να επιλέξει τα κριτήρια αναθέσεως της συμβάσεως που προτίθεται να εφαρμόσει, η επιλογή όμως αυτή δεν μπορεί να αναφέρεται παρά μόνο στα κριτήρια που αφορούν την εξακρίβωση της προσφοράς που είναι η πλέον συμφέρουσα οικονομικώς (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Οκτωβρίου 2001, C-19/00, SIAC Construction, Συλλογή 2001, σ. I-7725, σκέψεις 35 και 36). Προκειμένου να προσδιορίσει την πλέον συμφέρουσα προσφορά, το Συμβούλιο πρέπει, πράγματι, να μπορεί να αποφασίζει κατά διακριτική ευχέρεια, βάσει ποιοτικών και ποσοτικών κριτηρίων που ποικίλουν ανάλογα με τη σύμβαση (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, από-

φαση του Δικαστηρίου της 28ης Μαΐου 1985, 274/83, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 1985, σ. 1077, σκέψη 25).

- 75 Συναφώς, δεν αμφισβητείται ότι το Συμβούλιο περιέλαβε στη συγγραφή υποχρεώσεων οκτώ κριτήρια αναθέσεως των οποίων προέβλεπε τη χρήση. Παρά τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, από τον φάκελο προκύπτει σαφώς ότι το Συμβούλιο αποτίμησε και κατέταξε ορθά τις τρεις προσφορές που υποβλήθηκαν στην προκειμένη περίπτωση ενόψει καθενός των οκτώ αυτών κριτηρίων. Το Πρωτοδικείο θεωρεί εξάλλου ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας που αφορούν την εσφαλμένη αξιολόγηση της προσφοράς της σε σχέση με εκείνη της De Waele, ενόψει των κριτηρίων ως προς την πείρα και την ικανότητα του μόνιμου συνεργείου, την ποιότητα των υπεργολάβων και των προμηθευτών και του συντονιστή ασφαλείας, δεν μπορούν να γίνουν δεκτά.
- 76 Πράγματι, η προσφορά της προσφεύγουσας κατατάχθηκε ασφαλώς στην πρώτη θέση ενόψει της πλειονότητας των κριτηρίων που απαριθμούνται στη συγγραφή υποχρεώσεων. Ωστόσο, το Συμβούλιο θεώρησε, όπως τούτο προκύπτει από το συμπέρασμα της εκθέσεως προς τη ΣΕΑΣ, ότι ενώ «οι προσφορές της De Waele και [της προσφεύγουσας πληρούσαν] συνολικά κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο τα κριτήρια της συγγραφής υποχρεώσεων, η οικονομική πρόταση της De Waele [ήταν] η πλέον ενδιαφέρουσα». Πρέπει εκ τούτου να συναχθεί ότι, παρά την καλύτερη κατάταξη της προσφοράς της ενόψει των περισσότερων από τα εν λόγω κριτήρια, η προσφεύγουσα παραμερίστηκε λόγω του σχετικά υψηλού ποσού της προσφοράς της.
- 77 Όμως, επιβάλλεται να παρατηρηθεί ότι το Συμβούλιο απαρίθμησε τα εν λόγω κριτήρια αναθέσεως χωρίς να διασαφηνίσει τη σειρά σπουδαιότητας που τους απέδιδε, πράγμα που δεν είναι αντίθετο προς το άρθρο 30, παράγραφος 2, της οδηγίας 93/37, που δεν προβλέπει την υποχρέωση, αλλά διατυπώνει απλή σύσταση, για τον καθορισμό κατά σειρά σπουδαιότητας των κριτηρίων αναθέσεως της συμβάσεως. Στην κατάσταση αυτή, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι, αντίθετα προς ό,τι διατείνεται η προσφεύγουσα, κάθε ένα από αυτά τα οκτώ κριτήρια δεν έχει υποχρεωτικά την ίδια αξία εφόσον δεν υπάρχει αντίθετη ένδειξη στη συγγραφή υποχρεώσεων. Πράγματι, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι το Συμβούλιο διαθέτει σημαντική εξουσία εκτίμησης όχι μόνον ως προς την επιλογή των κριτηρίων αναθέσεως της συμβάσεως που προτίθεται να εφαρμόσει αλλά και ως προς τη σχετική βαρύτητα που προσδίδει στα διάφορα κριτήρια προκειμένου να λάβει την απόφαση να

συνάψει μια σύμβαση κατόπιν διαγωνισμού, υπό την προϋπόθεση ότι η αξιολόγηση στην οποία θα προβεί αποβλέπει στην εξακρίβωση της πλέον συμφέρουσας οικονομικώς προσφοράς.

- 78 Προέχει να διευκρινιστεί ότι τα οκτώ κριτήρια που μνημονεύονται στη σκέψη 8 ανωτέρω είναι, εκτός του πρώτου κριτηρίου ως προς το σύννομο της προσφοράς, ποιοτικής και ποσοτικής φύσεως. Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι το κριτήριο ως προς το σύννομο της προσφοράς είναι απόλυτο. Πράγματι, όταν η προσφορά δεν συνάδει προς τη συγγραφή υποχρεώσεων, πρέπει να απορριφθεί. Το δεύτερο κριτήριο, δηλαδή εκείνο του ύψους της προσφοράς, είναι ποσοτικής φύσεως και παρέχει μια αντικειμενική βάση για τη σύγκριση του οικονομικού κόστους των προσφορών. Τα άλλα έξι κριτήρια είναι όλα ποιοτικής φύσεως και η κύρια αποστολή τους συνίσταται στην εξακρίβωση ότι κάθε προσφέρων έχει τις ουσιώδεις ικανότητες και προσόντα για την εκτέλεση των έργων της συμβάσεως. Όμως, πρέπει να θεωρηθεί ότι, εφόσον στην προκειμένη περίπτωση δεν υπήρχαν σημαντικές διαφορές μεταξύ των τριών προσφορών ως προς τα ποιοτικά κριτήρια που μπορούσαν να έχουν επίπτωση στην αντίστοιχη οριστική οικονομική τους αξία, το Συμβούλιο είχε το δικαίωμα, εντός των ορίων της διακριτικής του εξουσίας, να αναγνωρίσει σημαντικότερη βαρύτητα στο δεύτερο κριτήριο, το οποίο αφορούσε το ύψος της προσφοράς.

- 79 Ως προς την αιτίαση της προσφεύγουσας ότι το Συμβούλιο δεν έλαβε υπόψη, κατά πρόσφορο τρόπο, τις διαφορές μεταξύ αυτής και της De Waele όσον αφορά τρία κριτήρια, δηλαδή εκείνο της πείρας και της ικανότητας του μόνιμου συνεργείου, εκείνο της ποιότητας των προταθέντων εργολάβων και προμηθευτών και εκείνο του συντονιστή ασφαλείας, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί. Όσον αφορά το κριτήριο ως προς την πείρα και την ικανότητα του μόνιμου συνεργείου, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, όπως ορθώς προβάλλει το Συμβούλιο, το γεγονός ότι η προσφεύγουσα είναι ήδη παρούσα στα κτίρια του Συμβουλίου δεν μπορεί να είναι ένα επικρατέστερο στοιχείο εκτός αν η όλη χρησιμότητα της διαδικασίας υποβολής προσφορών καταστεί κενή περιεχομένου. Εν πάση περιπτώσει, η προσφεύγουσα ουδόλως απέδειξε τη φερόμενη έλλειψη πείρας και ανικανότητα του μόνιμου συνεργείου της De Waele. Όσον αφορά τα κριτήρια της ποιότητας των υπεργολάβων και προμηθευτών καθώς και του συντονιστή ασφαλείας, η προσφεύγουσα περιορίζεται στο να επικαλείται το γεγονός ότι αυτή πρότεινε

μεγαλύτερο αριθμό επιχειρήσεων από την De Waele, ουδόλως όμως αμφισβητεί την ποιότητα των προτάσεων της τελευταίας.

- 80 Επομένως, το Συμβούλιο δεν παρέβη τη συγγραφή υποχρεώσεων και τα άρθρα 18 και 30 της οδηγίας 93/37 αναθέτοντας τη σύμβαση στη χαμηλότερη προσφορά, δεδομένου ότι κατά τα λοιπά οι προσφορές ήταν σχετικά ίσες.
- 81 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο παρών λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί της αγωγής αποζημιώσεως

- 82 Η προσφεύγουσα/ενάγουσα ζητεί την καταβολή του ποσού των 153 421 286 BEF ή των 3 803 214 ευρώ, υπό την επιφύλαξη προσαυξήσεως, επιπλέον τόκων με επιτόκιο 6 % από τις 12 Απριλίου 2000, ως αποζημίωση προς αποκατάσταση της ζημίας που αυτή υπέστη λόγω της παράνομης συμπεριφοράς του Συμβουλίου κατά τη διαδικασία συνάψεως της εν λόγω συμβάσεως.
- 83 Κατά πάγια νομολογία, εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας συντρέχει εφόσον η ενάγουσα αποδεικνύει την έλλειψη νομιμότητας της προσαπτομένης στο οικείο όργανο συμπεριφοράς, το υποστατό της ζημίας και την ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της εν λόγω συμπεριφοράς και της προβαλλομένης ζημίας (απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 1996, T-175/94, International Procurement Services κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-729, σκέψη 44, ή απόφαση του Πρω-

τοδικείου της 16ης Οκτωβρίου 1996, T-336/94, Efnisol κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1343, σκέψη 30, ή απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 1997, T-267/94, Oleifici Italiani κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1239, σκέψη 20). Εφόσον μια από τις προϋποθέσεις αυτές δεν συντρέχει, η αγωγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν οι άλλες προϋποθέσεις της εν λόγω ευθύνης (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Σεπτεμβρίου 1994, C-146/91, ΚΥΔΕΠ κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-4199, σκέψη 19).

84 Όμως, από τα συμπεράσματα του Πρωτοδικείου επί της προσφυγής ακυρώσεως προκύπτει ότι η προσφεύγουσα/ενάγουσα δεν απέδειξε την εκ μέρους του Συμβουλίου παράνομη συμπεριφορά.

85 Επομένως, η αγωγή αποζημιώσεως πρέπει να απορριφθεί.

86 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η προσφυγή/αγωγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

87 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε και το Συμβούλιο ζήτησε να καταδικαστεί η προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, πρέπει η τελευταία να καταδικαστεί στην καταβολή των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε το Συμβούλιο.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή/αγωγή.**
- 2) Η προσφεύγουσα φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και εκείνα στα οποία υποβλήθηκε το Συμβούλιο.**

Cooke

García-Valdecasas

Lindh

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 25 Φεβρουαρίου 2003.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

R. García-Valdecasas